

3.1

**EXPOSICIONS
CASAL SOLLERIC '14**

- Planta Noble
- Àrea 1
- Espai Born
- Zona Base
- Pati

James Lambourne Fragments

Casal Solleric / Planta Noble

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca, Fundació Banco Santander i Palmyra Sculpture Centre

Col·laboradors: Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, Michael Horbach Stiftung i Bodegues José L. Ferrer

Dates: 27 febrer - 27 abril 2014

Comissaris: Pilar Ribal i Ana Torán

Residente en Mallorca desde los cinco años, la obra de James Lambourne (Londres, 1956) conecta estrechamente con la naturaleza y con las tradiciones herméticas mediterráneas. Además de utilizar técnicas y soportes clásicos, como la pintura, la escultura, el grabado o el dibujo, incorpora en sus instalaciones e intervenciones efímeras, afines al Land Art, elementos naturales, recogidos y coleccionados como tesoros. No obstante, las fronteras de su quehacer artístico son mucho más amplias y difíciles de catalogar. James Lambourne interioriza las formas, texturas y colores de su entorno para desarrollar su inconfundible iconografía personal: territorios, hitos, círculos de piedras -que él considera “umbrales”-, elementos simbólicos y plásticos que atraviesan toda su obra.

Su observación de la naturaleza le lleva a tomar conciencia de que nada, ni siquiera lo inerte, permanece igual; que el tiempo comporta siempre evolución, movimiento, cambios... Esta reflexión es el punto de partida de Fragments, una exposición que se inspira en las “piedras rotas” recompuestas

por el artista, “esculturas” o “collages” naturales que componen una hermosa metáfora de unidad en la diversidad. Fragments muestra “fragmentos” del universo interior de este artista singular cuya obra refleja las tensiones y afinidades entre lo universal y lo singular, entre lo grandioso y lo nimio. Prueba de ello la propia exposición, que incluye enormes instalaciones de piedras naturales confrontadas con minuciosos dibujos con motivos recurrentes en su alfabeto iconográfico, o esas dos instalaciones específicamente diseñadas para la ocasión basadas en la dialéctica de la luz y la oscuridad a través de la vibración de la cal y del grafito.

Piedras triangulares de la montaña de Randa o de distintos parajes de la Serra de Tramuntana, sirven a su vez a Lambourne para homenajear a esos referentes artísticos, éticos y filosóficos que guían su obra, como Chopin, Joan Miró, Pitágoras, Ramón Llull o Nelson Mandela, a quienes dedica instalaciones en esta muestra. Para el artista, la huella que dejamos sobre la tierra es el reflejo del pensamiento humano.

Elger Esser Nimfees i Ondines

Casal Solleric / Planta Noble

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Col·labora: Galeria Kewenig

Dates: 21 maig - 20 juliol 2014

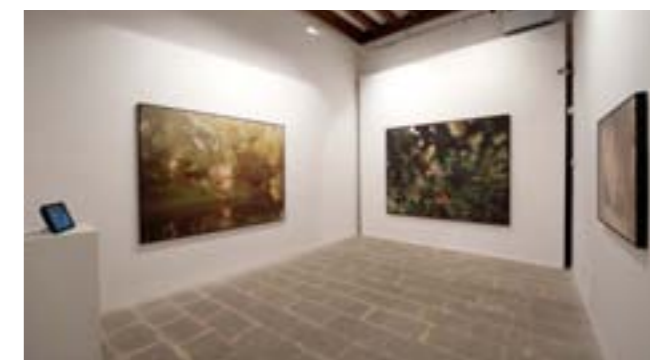
Comissaris: Carlos Jover i Pilar Ribal

Va començar ampliant antigues postals amb vistes de petites ciutats i entorns arquitectònics envoltats o assetjats per grans masses d'aigua, per a desenvolupar un corpus artístic inconfusible que ha renovat la tradició pictòrica del paisatge en intemporals fotografies impecablement realitzades per mitjà de la tecnologia més sofisticada.

La recerca d'espais que emanin aquesta "distant proximitat" de què parlen els seus crítics, ha fet d'Elger Esser una espècie de viatger romàntic del segle XXI, un que encara persegueix aquests llocs emblemàtics d'Itàlia i França que fascinaren els grans pintors. És l'empremta de Courbet, el rastre de Proust, les passes perdudes de Monet als jardins de Giverny... o aquest fil conductor que enllaça el llamp de la tempesta de Giorgione amb les vedute renaixentistes i la pintura a plein air de la modernitat, la inspiració que ha guiat, en el seu viatge cap al passat, Elger Esser. En la seva invocació a la bellesa, la fotografia d'Elger Esser –com explica Carlos Jover– "emana pòsit culte i misteri, màgia i paradoxa, sentiment i sensibilitat. La seva mestria

aconsegueix a més convertir la imatge fotogràfica, fidel producte de l'era de la cèlebre 'reproductibilitat tècnica' benjaminiana, en un foc solitari i primigeni que sembla encès a la nit només per a donar refugi a la nostra ànima perduda".

En la que és la seva primera exposició institucional individual a Espanya, Elger Esser mostra per primera vegada imatges d'ones de la mar en desenvolupament, jardins a la llum del dia i aquests increïbles nocturns que evocuen la tensa serenitat del paisatge simbolista i romàntic, en un recorregut que va des de la immensitat de les composicions amb aigua i horitzons mínims fins al detallisme dels jardins frondosos. També destaca en aquest imponent políptic integrat per 10.000 minúscules fotografies originals amb què ret homenatge a Courbet o aquesta antiga postal d'un vaixell, ampliada i acolorida manualment que es presenta sobre cavallet. Nascut a Stuttgart el 1967, Elger Esser va créixer a Roma, on va viure entre 1969 i 1986. Va estudiar a l'Acadèmia de Belles Arts de Dusseldorf entre 1991 i 1997, entre d'altres amb l'insigne professor Bernd Becher.

Joseph Heer between columns

Casal Solleric / Planta Noble

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Dates: 7 agost - 5 octubre 2014

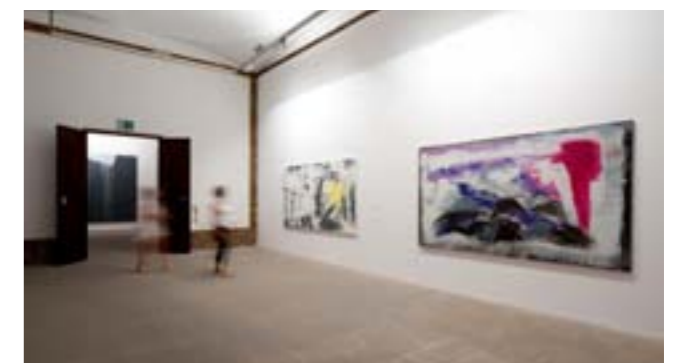
“La pintura és poesia en color”
Joseph Heer

Al llarg de més de cent anys, els pintors abstractes han desenvolupat un extens territori visual capaç d'establir noves relacions amb la realitat, ampliant constantment la nostra percepció del visible i l'invisible a través de les seves configuracions de formes a l'espai. No obstant això, l'evolució de la pintura no figurativa està lligada a un altre aspecte essencial: la vibració del color, que veim exemplificada en “between columns” (entre columnes), el projecte artístic especialment concebut per Joseph Heer per a la Planta Noble del Casal Solleric.

Després dels més de deu anys d'investigació i posada en qüestió de l'espai pictòric a través d'aquelles “pintures blanques” que es varen aplegar en la publicació Mainly White i un període de cinc anys d'introspecció, Joseph Heer (Viena, 1954) irromp en l'escena artística amb un conjunt d'obres que indaguen en les qualitats intemporals de la pintura

prioritzant el paper rector del color en l'organització i construcció d'aquests nous pensaments pintats seus. Si bé Heer es manté en els dominis de l'absolut i l'essencial, afirmant l'entitat espiritual i mental de la pintura –trets constants de tot el seu quefer artístic– es produeix en el conjunt que integra “between columns” un substantiu canvi de perspectiva: el llenç i el seu fons cedeixen importància a una expressió més subjectiva de l'artista, que cerca en aquestes noves composicions altres registres conceptuals i formals. Així, a l'anterior buidatge del llenç el succeeix un ús més extensiu d'aquest.

Entrance, Code, Model, New White, Net, Space, Ocean i Coulour, són les denominacions triades per Joseph Heer per a orientar la nostra aproximació a aquestes pintures, algunes de les quals es presenten al costat de peces de les seves sèries anteriors del projecte “Mainly White” –Temps, Perspectiva Prozessualis i Soft Bay– i amb alguns dels estudis o esbossos en els quals anava registrant les seves idees per a les noves grans composicions.

Roland Fischer

Architectures

Casal Sollerich. Planta Noble

Dates: 30 octubre 2014 - 6 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Dieter Ronte

Institucions: Govern de les Illes Balears, Conselleria d'Educació Cultura i Universitats, Institut d'Estudis Baleàrics, Ajuntament de Palma de Mallorca, Fundación Turismo Palma de Mallorca 365 i Fundación Banco Santander

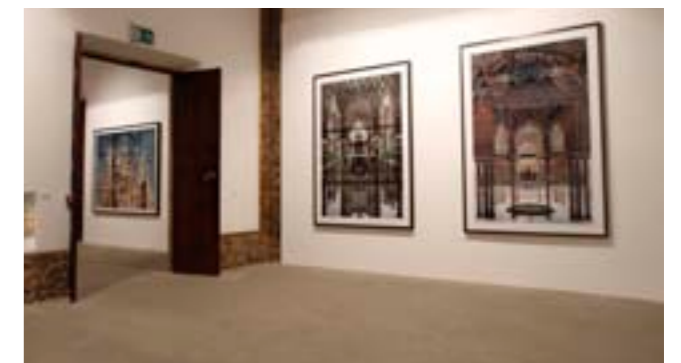
Amb la col·laboració de: Pelaires Centre Cultural Contemporani

L'obra de Roland Fischer ocupa un lloc molt important a l'escena de l'art internacional de principis del segle XXI. Ja en els anys vuitanta, va ser el primer a dur el retrat fotogràfic a un format monumental i el va invertir d'un inèdit sentit pictoralista. Així mateix, les seves fotografies d'arquitectures han obtingut un ampli reconeixement internacional i formen part d'importants col·leccions públiques i privades.

L'artista forma part d'una generació de destacats fotògrafs que basant-se en el treball pioner del matrimoni format per Bernd i Hilla Becher ha agafat el testimoni de l'Escola de Düsseldorf per a firmar algunes de les contribucions més rellevants a la fotografia contemporània. I així com Candida Höffer, Axel Hütte, Thomas Ruff, Thomas Struth o, entre d'altres, Andreas Gursky, varen centrar la seva mirada en l'arquitectura per a captar els diferents entorns urbans, edificis i llocs històrics amb la màxima fidelitat i detallisme, els treballs fotogràfics de Fischer en l'àmbit de l'arquitectura sobresurten per a conjugar aquesta mateixa objectivitat i distància

realista pròpia de l'Escola de Düsseldorf amb la subjectivitat i les possibilitats de manipulació que ofereixen les tècniques actuals de la fotografia digital. Com explica l'artista mateix, "mitjançant la fotografia, els perfils del món visible poden ser captats d'una manera directa i sense filtrar. La seva permeabilitat, juntament amb les possibilitats de manipulació que ens proporcionen els ordinadors, ens ofereixen diferents opcions de representació de la realitat".

Com recorda Dieter Ronte en el seu text introductor, a l'obra de Roland Fischer l'ordinador es converteix en una espècie de "cambra obscura" que substitueix l'atelier, la qual cosa facilita que l'experimentació artística assoleixi límits impensables fa unes dècades i que el que se'ns mostra com quelcom "existent" o "real" no sigui sinó el resultat de la suma o l'alteració de diverses d'imatges. En aquest sentit, les característiques superposicions d'imatges a les fotografies de catedrals de Fischer contrasten amb la distància objectiva de les seves "noves arquitectures".

Santiago Picatoste

Jelly

Casal Sollerich. Àrea 1

Dates: 30 octubre 2014 - 6 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Carlos Jover

Institucions: Govern de les Illes Balears, Conselleria d'Educació Cultura i Universitats i l'Institut d'Estudis Balearics, Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander.

Amb la col·laboració de:

Galeria Xavier Fiol

Jelly: todas las formas del color. Santiago Picatoste.

La temàtica de l'exposició a la Zona 1 del Casal Sollerich de Palma, a més d'aportar una certa selecció d'obres de les sèries més recents (Chrystallized, Atlas, Psycho i Chiral), se circumscriu a una molt determinada seqüència alquímica: la congelació del moviment. Peces conformades amb un doble vidre o metacrilat, a la manera en què es col·loquen les proves per examinar en un microscopi convencional, estableixen una condensació d'aquesta "seqüència congelada" en la qual les capes de pintura traslladen el mateix gest que les ha generades, només que detingut a mitja traça, congelat però sense menyscar el moviment que portava i que roman, hom diria, intrínsec a la forma detinguda, com si el moviment fos una cosa que pogués atresorar-se com ho fa un acumulador o bateria amb l'energia elèctrica. D'aquí, d'aquest objectiu particular que en la mostra l'artista vol recalcar, prové el títol, que conté una mica d'ironia, com ell mateix reconeix: "Jelly".

El color, el gran protagonista de l'obra de Santiago Picatoste, pren cos i personalitat en la sèrie Atlas. Fons amb gran transcendència cromàtica -més que fons caldria dir-los frontals-, emboliquen com un fluid abraçador els gestos congelats d'una naturalesa que adquireix tints d'abstracció només que sigui sotmesa a una mirada determinada, en aquest cas una mirada allunyada, una mirada aèria. L'abstracció, que ja es produeix en la forma encunyada per la distància, redobla el seu efecte simbòlic en ser interpretada amb un codi cromàtic obert i de gran vigor, aquest codi cromàtic que caracteritza bona part de la nova obra de Santiago Picatoste.

Però en "Jelly", a més d'incorporar diverses peces monocromes de la sèrie Chrystallized, l'artista ha realitzat una enorme instal·lació de fotografies en blanc i negre, que ha denominat The Cambrian Explosion en atenció a la primera gran crisi planetària coneguda: l'aparició sobtada del període càmbric.

Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2013

Casal Solleric / Espai Born i Àrea 1

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca

Dates: 20 gener - 2 març 2014

Una vegada analitzades les 27 obres finalistes, el Jurat acorda atorgar per unanimitat el Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2013 a l'obra:

Creación política, 2010-2013, de Levi Orta per: "Considera que és una obra complexa capaç de conjugar diferents qüestions relacionades amb la pràctica artística en el món contemporani, tenint com a protagonistes bona part dels més importants polítics del segle XX. A través d'aquest joc de apropiacionisme i ironia al voltant del hobby d'aquests personatges poderosos, l'autor deixa oberta una reflexió sobre la inherència política de tota pràctica artística, al mateix temps que ofereix una visió inusual de la història".

Així mateix, el jurat ha concedit 3 accèssit (per ordre alfabètic) a les obres:

- **Too much Melanin**, 2013 de Núria Güell
 - **La vie en rose #2**, 2013 de Cristina Núñez
 - **Las reglas de la naturaleza**, 2013 de María Platero
- I una menció d'honor a l'obra **Final de concierto Punk**, 2013 de Ian Waelder.

Finalistes:

Pablo Bellot, Jorge Conde, David Crespo, Carolina Ferrer, Miquel García, Kepa Garraza, David Latorre, Almudena Lobera, Soliman López, Aaron Lloyd, Jesús Madriñán, Nacho Martín, Juan Carlos Martínez, Ángel Masip, Joao Onofre, Hugo Pazos, Ignacio Pérez-Jofre, Miguel Ángel Rego, Avelino Sala, Daniel Silvo, Llorenç Ugas i Juan Zurita.

Composició jurat:

- **Rafael Doctor**. Crític i comissari d'art. Ex director del Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (MUSAC)
- **Anna Maria Guasch**. Professora d'Art Contemporani de la Universitat Autònoma de Barcelona
- **Luis Juan de Sentmenat**. Col·leccionista (Palma de Mallorca)
- **Jacinto Lageira**. Professor d'Estètica de la Universitat de la Sorbona a París
- **Jonathan Turner**. Crític i comissari d'art independent (Roma i Australia)

MAGDALENA CORREA NÍVEO

Comissari: Biel Amer (NAT Projectes)

Espai Born

27.03.14 - 18.05.14

Magdalena Correa (Xile, 1968) ens proposa un recorregut artístic i antropològic per l'Antàrtida austral, una mena de desert glaçat, que amaga espais vitals en condicions d'extrema duresa. L'empremta humana hi és present tot i que cap de les obres desvela el caràcter ni la identitat dels seus ocupants, sols a "Paralelos" descobrim l'alè vital que mantenen els essers que conviuen en aquelles terres.

Menene Gras, autora del text del catàleg de l'exposició escriu: ...no pretén (l'artista) mostrar ni semblar-se allò real, tan sols construir una simulació que acaba essent un altra realitat per si mateixa.

D'aquesta manera, Magdalena Correa, eludeix pronunciar-se de manera documental i acostar la seva mirada a la naturalesa irreal de les coses que l'envolten. Així construeix el seu discurs artístic d'una bellesa plàstica subjugant, emotiva i estremidora.

Magdalena Correa (Xile, 1968) propone un recorrido artístico y antropológico por la Antártida austral, una mena de desierto helado, que oculta espacios vitales en condiciones de extrema dureza. La huella humana está presente pero a que ninguna de las obras desvela el carácter ni la identidad de sus moradores, solo en "Paralelos" descubrimos el hábito vital que mantiene los seres que moran aquellas tierras.

Menene Gras, autora del texto para el catálogo de la exposición escribe: ...no pretende (la artista) mostrar ni parecerse al lo real sino construir una simulación que acaba siendo otra realidad en sí misma.

De esa manera, Magdalena Correa, elude pronunciar de manera documental y acercar su mirada a la naturaleza irreal de las cosas que la envuelven. Así construye su discurso artístico de una belleza plástica subyugante, emotiva y estremecedora.

Magdalena Correa Níveo Festival MAV

Casal Solleric / Espai Born

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Comissari: Biel Amer (NAT Projectes)

Dates: 27 març - 18 maig 2014

Magdalena Correa (Xile, 1968), sempre reconeix la seva dèria entorn els espais i paratges situats al límit, en la frontera de la realitat i l'impossible, allà on l'home viu en entorns hostils que sovint el posen entre la supervivència i el desastre. Amb la sèrie "Níveo", Magdalena Correa ens proposa un recorregut artístic i antropològic per l'Antàrtida austral, una mena de desert glaçat, que amaga espais vitals en condicions d'extrema duresa. L'empremta humana hi és present tot i que cap de les obres desvela el caràcter ni la identitat dels seus ocupants, sols a "Paralelos I i II" descobrim l'alè vital que mantenen els essers que conviuen en aquelles terres.

Menene Gras, autora del text del catàleg de l'exposició escriu: ...no pretén (l'artista) mostrar ni semblar-se allò real, tan sols construir una simulació que acaba essent un altra realitat per si mateixa. D'aquesta manera, Magdalena Correa, eludeix pronunciar-se de manera documental i acostar la seva mirada a la naturalesa irreal de les coses que l'envolten. Així construeix el seu discurs artístic d'una bellesa plàstica subjugant, emotiva i estremidora.

És llicenciada en BB.AA. per la Universitat Catòlica de Xile i Doctora en Fotografia per la Universitat Politècnica de Catalunya. Actualment és docent en Fotografia i Art Digital a la Universitat Antonio de Nebrija de Madrid. Des de 1999 és habitual en nombroses exposicions individuals i col·lectives. Abans d'exposar al Casal Solleric, ho va fer a diversos espais públics i privats d'Espanya, Xile, EUA, Roma, França, Xina, Vietnam, Uruguai, Brasil, Mèxic, etcètera.

La seva obra és present a les col·leccions del Museu d'Arte Contemporáneo de Santiago de Xile. Museu Reina Sofia, Madrid. Caixa Bank Caja de Burgos. IVAM, Institut Valencià d'Art Modern, València. Centro de Arte y Naturaleza, Osca. Fundación Telefónica. Col·lecció Pilar Citoler, Madrid. Col·lecció Mme Antoine Friling, França. Col·lecció Ernesto Ventós, Barcelona. Col·lecció Solita Mishann, Miami, EUA. Col·lecció Cota Knobloch, Miami, EUA. Col·lecció Martín Lejarraga, Cartagena (Murcia). Col·lecció Pierre-Antoine Ullmo, França. Col·lecció Jimmy Bellily, Veneçuela, entre d'altres.

Irit Batsry

These Are Not My Images.
Retrospective of Videotapes
(1982 – 2013)

Casal Solleric / Planta Noble

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander
Comissaris: António Câmara Manuel i Pilar Ribal

Dates: 5 juny - 31 agost 2014

Laurence Rinder

“Belleza i teoria de la bellesa: el plató d’Irit Batsry”

És difícil precisar “de què va” l’obra d’Irit Batsry. Com a expressió visual, supera el poder del llenguatge per a desembullar-ne i descriure’n l’essència. Pot ser que cap descripció del seu art complex i matisat no pugui descriure els “com” i els “per què” de la seva força i el seu significat. Així i tot, hi ha característiques de la seva obra que poden ser identificades i que, una vegada verbalitzades, confirmen la impressió que estam veient quelcom estrany i important. En el seu sentit més ampli, l’objectiu de Batsry durant la darrera dècada ha consistit a investigar la construcció i la percepció d’imatges. Ja que la nostra experiència de la realitat és intervinguda per imatges, aquesta investigació està inextricablement vinculada a com experimentam la pròpia vida: després, principalment, l’art de Batsry és existencial, i reflecteix la naturalesa de l’ésser. En aquest sentit, la seva obra és profundament filosòfica. Mitjançant l’ús d’imatges per a investigar imatges, engendra en

l’espectador una profunda agudesesa sensual i una intensa consciència de si mateix.

Formalment, l’art de Batsry exemplifica una de les tendències estètiques recents més significatives, que és el moviment cap a la combinació de mitjans, o segons Gilles Deleuze, el “entre-deux”. Mitjançant la combinació d’elements arquitectònics, film, vídeo i escultura, així com referències a la pintura i la poesia, Batsry crea un teixit únic i expressiu. Mentre que tal polivalència és comuna actualment a l’obra, de Theresa Cha a Matthew Barney, per a Batsry el precedent més important i model per a la hibridació del gènere són els films i vídeos de Jean-Luc Godard. L’enfocament radical de Godard quant a la producció d’imatge era, segons John Conomos, “un punt de vista discursiu, trans-mitjans de producció cultural que [va criticar] les limitacions dualistes del modernisme i la cultura oficial”. Godard va trencar gairebé totes les regles de rodatge en un intent d’acostar-se més de prop a l’experiència de percepció i ser.

Bartomeu Sastre

La voluntad (The Will)

Casal Solleric / Box 27

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Comissari: Tolo Cañellas

Dates: 21 gener - 16 març 2014

La proposta de Bartomeu Sastre (Palma de Mallorca, 1986) és la quarta intervenció que es realitza a Box 27. Seguint la línia evolutiva marcada, fa un pas endavant en el tractament de l'espai i el converteix directament en un escenari. Compost per una senzilla escenografia (parets negres, una bombeta penjant del sostre, dues cadires de col·legi i un Ipad), Sastre oferirà una sèrie de 8 performances individuals, *La Voluntad (The Will)*, amb una freqüència setmanal, tres de les quals seran anunciades prèviament i a les quals caldrà inscriure's (lavoluntadthewill@gmail.com) per a poder participar-hi activament. Les altres cinc es realitzaran aleatòriament i sense avís, ja que aquesta és la voluntat de l'artista. En aquest cas, els possibles implicats seran transeünts que en aquell mateix moment hi siguin a prop i passin per davant. L'artista serà dins Box 27 i intentarà persuadir la concurrència a través de missatges escrits en un Ipad (Què mires? T'assembles al cantant d'Arcade Fire. Et ve de gust entrar?) perquè procedixin a gaudir de la representació. Mentre aquestes "performances per a un" es desenvolupin dins la vitrina seran visibles des de l'exterior i crearan dos tipus de públic: el que participa activament de la peça i el que és un mer observador, sense

saber què succeeix a l'interior de l'habitable, encara que sigui candidat en potència a travessar "a l'altre costat". *La Voluntad (The Will)* és el progrés de la mateixa peça presentada anteriorment dins *Galeria a Casa*, en un estat més embrionari, on l'artista desgranava en la soledat d'un traster les diferents accepcions de la paraula *voluntad*, explicant quina era la seva i intentant esbrinar quina era la del participant cap a ell.

Bartomeu Sastre (Palma de Mallorca, 1986) Viu i treballa entre Palma de Mallorca i Barcelona. És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Es pot destacar la seva exposició individual "Corredor" (Institut Balear de la Joventut, Ses Voltes, Palma de Mallorca, 2013). Habitualment realitza projectes conjuntament amb Marcos Cuesta amb el nom Cuesta-Sastre, com *We are the new slaves* (dins el cicle "Financial Crimes. Poéticas en la era del colonialismo financiero", comissariat per Iván Mejía, Sala Montcunill - Espai Dos, Terrassa, 2013). Ha guanyat certàmens com l'Art Jove convocat pel Govern de les Illes Balears (Palma de Mallorca, 2012) i ha rebut diverses beques, com la de la Fundació Guasch Coranty (Barcelona, 2010).

Elena Alonso

Estación para inclinaciones

Casal Sollerio / Box 27

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Comissari: Tolo Cañellas

Dates: 27 març - 18 maig 2014

Elena Alonso (Madrid, 1981) tras visitar el espacio el año pasado y tomar conciencia de sus dimensiones y posibilidades, decide crear, para esta quinta intervención, una pieza nueva y específica para Box 27, producto de la hibridación de dos proyectos suyos realizados anteriormente: La Tapadera y La Oficina. Presentados en Espacio Valverde y Matadero Madrid en 2012. El primero consta de una serie de dibujos de pequeño y medio formato así como unas piezas escultóricas inspiradas en aparatos de gimnasio. El segundo es una instalación donde una mesa de oficina duplicada, tal como si se reflejara en un espejo se convierte en lugar de trabajo (físico e intelectual) con una serie de trapecios que bajan del techo. Así pues, Alonso convierte (y pervierte) la ventana al Passeig del Born en una suerte de gimnasio acristalado exterior, en una clara alusión a todos los centros deportivos urbanos que han ido surgiendo últimamente en las ciudades (importados, como no, de U.S.A.) Estableciendo una extraña comunicación entre el peatón/espectador y la actividad que se realiza en

su interior, en este caso en concreto la acción física por parte de un supuesto usuario de la instalación queda totalmente fuera de juego, “conservando la idea del esfuerzo personal necesario para tomar una posición propia y evitar la digestión pasiva de los objetos e imágenes que nos rodean” afirma la artista. Conformando una instalación que podría ser utilizada para realizar ejercicios gimnásticos pero en la que nunca llegará a suceder tal cosa. Licenciada en Bellas Artes por la Universidad Complutense de Madrid (2006), durante la carrera es becada para completar su formación académica en la Kungliga Konsthögskolan (Estocolmo, 2004) y la Universidad de Vigo (Pontevedra, 2005-2006). Tras licenciarse viaja a Helsinki para estudiar en la Kuvataideakatemia (2007) y posteriormente realiza en Madrid el Máster en Arte, Creación e Investigación (UCM, 2010). Desarrolla su trabajo principalmente mediante el dibujo, relacionándolo con otras disciplinas como la arquitectura, la artesanía o el diseño, y prestando especial atención a las problemáticas vinculadas a la afectividad con el entorno.

Carles Congost

Tarzan boy

Casal Solleric / Box 27

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Comissari: Tolo Cañellas

Dates: 5 juny - 31 agost 2014

La proposta de Bartomeu Sastre (Palma de Mallorca, 1986) és la quarta intervenció que es realitza a Box 27. Seguint la línia evolutiva marcada, fa un pas endavant en el tractament de l'espai i el converteix directament en un escenari. Compost per una senzilla escenografia (parets negres, una bombeta penjant del sostre, dues cadires de col·legi i un Ipad), Sastre oferirà una sèrie de 8 performances individuals, *La Voluntad (The Will)*, amb una freqüència setmanal, tres de les quals seran anunciades prèviament i a les quals caldrà inscriure's (lavoluntadthewill@gmail.com) per a poder participar-hi activament. Les altres cinc es realitzaran aleatòriament i sense avís, ja que aquesta és la voluntat de l'artista. En aquest cas, els possibles implicats seran transeünts que en aquell mateix moment hi siguin a prop i passin per davant. L'artista serà dins Box 27 i intentarà persuadir la concurrència a través de missatges escrits en un Ipad (Què mires? T'assembles al cantant d'Arcade Fire. Et ve de gust entrar?) perquè procedixin a gaudir de la representació. Mentre aquestes "performances per a un" es desenvolupin dins la vitrina seran visibles des de l'exterior i crearan dos tipus de públic: el que participa activament de la peça i el que és un mer observador, sense

saber què succeeix a l'interior de l'habitable, encara que sigui candidat en potència a travessar "a l'altre costat". *La Voluntad (The Will)* és el progrés de la mateixa peça presentada anteriorment dins *Galeria a Casa*, en un estat més embrionari, on l'artista desgranava en la soledat d'un traster les diferents accepcions de la paraula *voluntad*, explicant quina era la seva i intentant esbrinar quina era la del participant cap a ell.

Bartomeu Sastre (Palma de Mallorca, 1986) Viu i treballa entre Palma de Mallorca i Barcelona. És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Es pot destacar la seva exposició individual "Corredor" (Institut Balear de la Joventut, Ses Voltes, Palma de Mallorca, 2013). Habitualment realitza projectes conjuntament amb Marcos Cuesta amb el nom Cuesta-Sastre, com *We are the new slaves* (dins el cicle "Financial Crimes. Poéticas en la era del colonialismo financiero", comissariat per Iván Mejía, Sala Montcunill - Espai Dos, Terrassa, 2013). Ha guanyat certàmens com l'Art Jove convocat pel Govern de les Illes Balears (Palma de Mallorca, 2012) i ha rebut diverses beques, com la de la Fundació Guasch Coranty (Barcelona, 2010).

Lourdes Murillo

La que en mi corazón ardía

Casal Solleric / Zona Base

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Comissaris: Asun Clar i Carlos Jover

Dates: 21 gener - 16 març 2014

La trajectòria artística de Lourdes Murillo (Badajoz, 1964) es caracteritza per la creació de nombroses instal·lacions pensades per a llocs emblemàtics. Destaquen, entre d'altres, les realitzades per a grans espais com la capella de la Trinidad, el Museu Barjola, Gijón (2007); la conventual de San Benito, Alcántara (2005) i l'església de Los Peruleros, Siruela (2002). Les intervencions pictòriques cal·ligràfiques incloses en algunes d'aquestes instal·lacions s'entenen també com a part d'accions que aporten aspectes temporals i gestuals. Per al singular disseny de la Zona Base del Casal Solleric, en el qual l'arquitectura traça un recorregut de pedra que desemboca en una darrera estança cega, l'artista ha projectat la instal·lació La que en mi corazón ardía, una intervenció en la qual la seqüència lineal de llums i ombres, el so de la viola del Prologue de Gérard Grisey, i l'aroma de l'encens provoquen experiències sensorials que la poesia La noche oscura, de sant Joan de la Creu, dota de múltiples sentits. En aquest ambient portador de significats l'espai actua també com una presència activa que

convida l'espectador a participar-hi vivencialment. Això significa que l'obra requereix ser sentida. La intervenció atén la vista, l'olfacte i l'oïda, i crea una atmosfera propícia per a la poesia i l'emoció. El profund lirisme dels versos místics obre un ventall de suggeriments que permeten reinterpretar aquestes sensacions com a trànsit cap a les profunditats de l'ésser.

El poderós simbolisme de la llum i l'ombra, present en d'altres treballs de l'artista, es matisa i es potencia mitjançant l'ús de les pantalles de paper vegetal i la presència del contrapunt de la taca dels dibuixos allotjats a les parets. El translúcid és una condició material que convoca jocs dialèctics entre llums i ombres, certeses i promeses. La pintura negra, el negatiu de la llum, és la seva reafirmació mitjançant l'absència. Però a més hi ha el buit. El lloc parla a través dels seus materials, la seva arquitectura i el seu caràcter històric, i per tant l'espai és part essencial de la peça.

Kira Ball

Feel II

Casal Solleric / Zona Base

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

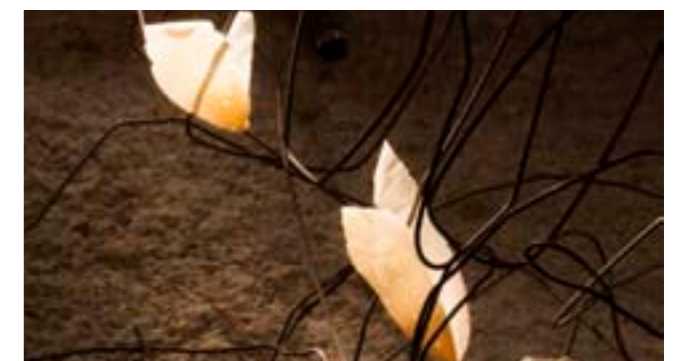
Comissaris: Asun Clar i Carlos Jover

Dates: 27 març - 11 maig 2014

El treball de Kira Ball (Sóller, 1976) amb la porcellana de Llemotges està orientat fonamentalment a la creació de petites i delicades peces destinades a formar part de grans instal·lacions que envaeixen i matisen l'espai que ocupen. Ja sigui suspeses en l'aire (Twilight, Can Marquès, 2009), enredades o sostingudes per suports metàl·lics (Into the White, La Caja Blanca, 2009 i Sa Quartera, 2010; Feel, Fundació Coll Bardolet, 2012) les finíssimes formes realitzades a mà operen, mitjançant la seva condició translúcida i la seva aparent fragilitat, creant ambients poètics i proposant situacions que activen experiències tant sensorials com emocionals. En les seves intervencions, aquest sensible treball amb la porcellana en tonalitats blanques actua associant-se a la rotunditat del traç dels cables de metall, a les connotacions expressives dels materials i a l'especial comportament de la llum, i determinen no només la incorporació del lloc a la peça sinó les possibilitats narratives de l'escena que interpreten. En Feel II es realitza una nova versió de la instal·lació Feel realitzada el 2012 a la Fundació Coll Bardolet. Encara que similar quant a l'aparença general de l'obra, la

qual cosa en aquella ocasió escenificava una tensió entre els seus components –porcellana i cable de ferro dolç– que acabava amb un alliberament final, en l'actual l'acompanyament i l'adaptació entre tots dos caracteritza la sinuosa trajectòria que realitzen des de la sala més recòndita de la Zona Base del Casal Solleric fins al seu ascens per l'espai doble de l'entrada.

La metamorfosi dels petits elements de porcellana que s'infiltra a les parets i que se sustenten damunt les línies del recorregut dels filaments deixa oberta la porta a diferents nivells de significats, des del purament orgànic fins al que remet a processos vivencials, emocionals o filosòfics. Aquesta és la cinquena i darrera exposició del cicle "Transferències" en el qual es recullen algunes expressions artístiques que mostren el transvasament entre la cultura oriental i l'occidental. La delicadesa, sensualitat i capacitat simbòlica amb la qual Kira Ball treballa la porcellana i la importància de la llum en les seves peces és un tret compartit amb la cultura nipona, així com ho és també la sublimació estètica concedida a les qualitats de duresa fràgil, opacitat transparent, i puresa tonal pròpies d'aquesta matèria.

Guillermo Mora

Nunca casi nunca
a veces siempre

Casal Solleric / Zona Base

Cicle Camera obscura

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Comissari: Fernando Gómez de la Cuesta

Dates: 21 maig - 20 juliol 2014

El tiempo, la pintura y la fluorescencia

-¿Cuántas veces ocurre algo?-

Nunca es el simulacro el que oculta la verdad; es la verdad la que oculta que no hay ninguna verdad. El simulacro es verdadero.

[Libro del Eclesiastés]

La propuesta *nunca casi nunca a veces siempre* gira en torno a la relación de la pintura con las diferentes frecuencias del tiempo, cuatro actitudes diversas frente a la propia evidencia de una pintura que, aquí, comparece dividida en cuatro momentos y en otros tantos espacios (distintos pero conexos) de un proyecto que fija un paralelismo, una peculiar metáfora, entre el tiempo, la arquitectura, la pintura y el color. De este modo, Guillermo Mora (Alcalá de Henares, 1980) crea un espectro de posibilidades formales y temporales alrededor de la propia pintura; formales por su evidente experimentación con el espacio arquitectónico, por el tratamiento de la

pintura como fluido y como sólido, por el juego entre su materialidad y su inmaterialidad, por su gravedad y su ingravidez, por la modulación de la luz a través de la fluorescencia y de su vibración; y temporales ya que la propia propuesta incorpora el devenir en el recorrido expositivo, el discurrir del tiempo en una pintura que va aumentando su presencia física según nos vamos adentrando en el itinerario de esta sugerente cámara oscura, una presencia pictórica que va incrementándose de la misma manera que lo hacen las frecuencias de tiempo que comparecen en el propio título de la instalación.

Con estas frecuencias en aumento que fluctúan entre las constantes más negativas (nunca, casi nunca) y las constantes afirmativas (a veces, siempre), el artista traza un singular recorrido por los cuatro espacios de la Zona Base del Casal Solleric, donde la pintura no funciona sólo como objeto sino también como suceso, se trata de una pintura que ocurre. de cada elemento, procede de la propia vibración del color en una frecuencia temporal más alta.

José Bechara

Ultramar en acero con cinco cabezas

Casal Solleric / Pati

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Col·laboració: Galeria Mário Sequeira a Braga i Galeria Xavier Fiol a Palma de Mallorca

Dates: 5 abril - 15 juliol 2014

Natural de Rio de Janeiro (1957), José Bechara és un dels principals artistes plàstics de la seva generació. Va estudiar a l'Escola de Belles Arts de Parque Lage, Brasil, i es va iniciar a la pràctica artística a través de la pintura, una influència que defineix encara alguns dels seus treballs més característics.

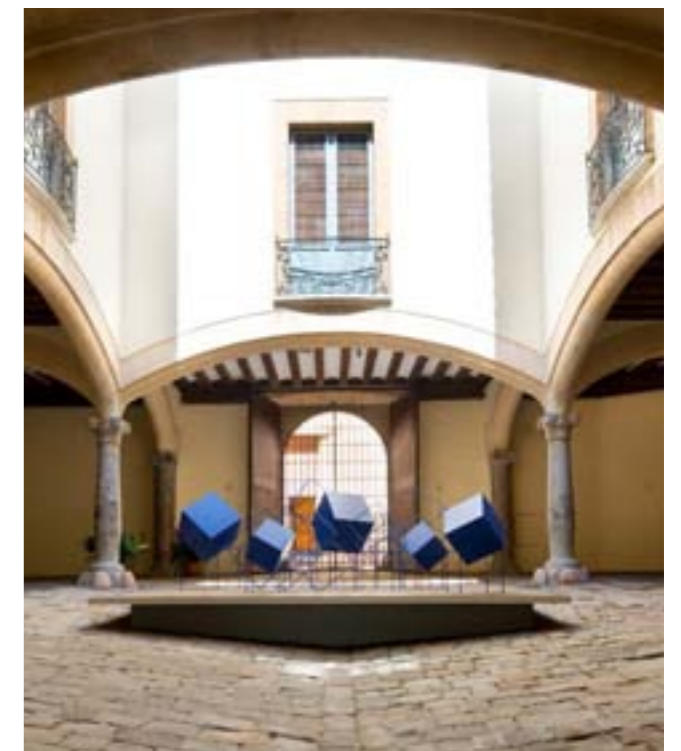
Basada en un concepte que podríem englobar en l'àmbit de les "geometries humanitzades", la seva obra té un inconfusible caràcter experimental i multidisciplinari. Això es reflecteix principalment a les seves escultures i les seves grans instal·lacions específiques, en les quals preval el diàleg amb l'espai i un enfocament més arquitectònic.

Herència de la seva etapa inicial com a pintor, Bechara potencia l'empremta del pas del temps en algunes de les seves construccions escultòriques. És el cas de les superfícies metàl·liques no tractades que s'exposen a espais exteriors, en què els processos d'oxidació resulten ser una

espècie de pintura aleatòria del temps que participa activament en el resultat final de l'obra.

Tant si es tracta de pintures i dibuixos com de peces escultòriques individuals, tots els treballs artístics de l'artista persegueixen aquesta diversitat de les seves solucions que queda patent, entre d'altres recursos, en l'exquisit ús individual o combinat de materials industrials i naturals. Els diàlegs i els contrastes, les afinitats i les tensions, se succeeixen en el seu particular vocabulari plàstic, en el qual tant podem observar el rastre de l'efímer com la presència poderosa del que està destinat a la durada.

El seu conjunt escultòric Ultramar en acero con cinco cabezas, de 2012, és un magnífic exemple d'aquest alè "estructurador" i "pictoricista" que travessa la producció de José Bechara. Integrada per una sèrie de cubs plens i buits, aquesta impactant combinació de peces individuals destaca també per les seves qualitats sensibles.

19 Edició FOTO JOVE

Casal Solleric / Pati

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Comissària: Pilar Negredo

Dates: 1 abril - 30 abril 2014

600 joves mallorquins de 7 a 22 anys, pertanyents a trenta centres d'educació de Palma i part-forana, han participat a la dinovena edició. El tema triat per l'organització per enguany va ésser "Els sentits". Els joves participants feren un recorregut fotogràfic a través del gust, l'olfacte, l'oïda, el tacte i la vista, utilitzant els seus particulars recursos i tècniques fotogràfiques.

L'exposició mostrarà els 38 premis de les tres categories, una selecció de les millors fotos del concurs i tres audiovisuals.

FOTO JOVE és una activitat organitzada per Pilar Negredo, que compta amb el suport de la regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Palma, la Fundació Palma Espai d'Art i Contratas Bartolomé Ramón. Aquest any, ha tingut la col·laboració, mitjançant el lliurament de premis, del CEF, Centre d'Estudis fotogràfics, Contratas Bartolomé Ramón, El Corte Inglés, Foto Ruano, Casa Vila, Casa Julià, el web d'espectacles Arts Mallorca, els cinemes de Palma, i

les llibreries "Baobab" i "Quart Creixent".

A la data d'inauguració, dia 01 d'abril a les 11.00 hores, hi van estar presents la comissària de l'exposició Pilar Negredo, el regidor de l'àrea d'Educació, Família, Majors i Inmigració, Sebastià Sansó i la coordinadora general de Cultura, María José Massot.

Michael Horbach

Les batalles del raïm

Casal Solleric / Pati

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Dates: 5 juny - 6 juliol 2014

Nascut com a fill d'un empedrador d'Aquisgrà, Michael Horbach ha compaginat tota la seva vida les seves activitats professionals en l'àmbit financer amb iniciatives culturals i de mecenatge artístic.

El 1983, després de finalitzar els seus estudis d'Economia Política a la Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule (Escola Tècnica Superior de Renània-Westfàlia), va fundar l'Assessoria Econòmica Horbach, amb la qual va obtenir un gran èxit professional que li va permetre, el 1986, fer-se càrrec de la galeria d'art de Hans Jürgen Müller.

Interessat des de molt jove per la fotografia i devot admirador de l'insigne Alfred Stieglitz, Michael Horbach es va iniciar en aquesta pràctica amb prestigiosos artistes, com Thomas Karsten. Ja el 1995 va presentar al Rheinisches Landesmuseum Bonn (Museu Nacional de Renània a Bonn) –al qual va estar vinculat fins el 2005– una exposició de fotografies titulada “L'altre costat de la bellesa”.

Després de dèsset anys presidint la seva empresa, Michael Horbach la va vendre l'any 2000. Amb un capital fundacional d'un milió de marcs alemanys, va fundar aquell mateix any la Fundació Horbach, a través de la qual cada any atorga un premi de fotografia dotat amb 10.000 € i amb la qual dona suport a artistes emergents i projectes culturals socialment compromesos.

En paral·lel a la seva tasca de mecenatge com a col·leccionista d'art, sobretot de fotografia, amb un enfocament preferent en l'art llatinoamericà i cubà, Michael Horbach ha continuat desenvolupant i donant forma a les seves inquietuds artístiques mitjançant la recerca d'imatges fotogràfiques que capturin la bellesa natural i autèntica de la pròpia vida, dels paisatges, de les persones. Als seus retrats mira de fer visible la “veritat interior de la personalitat” i a les seves fotografies de viatges mostra la seva fascinació per la diversitat i la singularitat cultural.

SOMA

La meva ment és un Palau
/ My mind is a battleground

Casal Solleric / Pati

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Dates: 12 juliol - 3 agost 2014

L'hermetisme dels palaus de Palma amaga més secrets que la ment d'en SOMA. Interiors oberts o tancats segons es sedimentin els anys sobre una capa de polsim, teranyines i cadàvers. Victòries i derrotes d'una classe petrificada en patis sumptuosos, on s'escenifiquen batalles mudes, cartografies de camps erms. Temps detingut, guerres de Canamunt contra Canavall, Myotragus, claus rovellades, llonguets, escuts d'armes nobiliàries, l'oblit.

Què passa quan es tanca un artista del carrer com SOMA a l'interior d'un palau? La seva obra es tanca sobre si mateix i es projecta cap a l'interior de la seva ment per escenificar la seva imatge de la ciutat que habita.

En SOMA fa molts anys que intervé en les parets de Palma, en especial al barri de Canamunt. Ha participat en nombroses exposicions, com a la Galeria Pelaires i a projectes com Los Invisibles. Ha realitzat in comptables murals com el gegantí El laberint d'Ícar a Calvià. Ha realitzat obres a València, Guanajuato,

Mèxic, o a Istanbul. Per primera vegada revelarà la seva identitat secreta i mostrarà el seu procés creatiu al públic.

D-ISLA A-ISLA / DOSMIRaDAS

Fotografies de Xim Jurado i
Vicenç Ochoa

Casal Solleric / Pati

Institucions: Ajuntament de Palma de
Mallorca i Fundación Banco Santander

Dates: 7 agost - 31 agost 2014

Anys de complicitat artística en nombrosos viatges a Cuba són la gènesi del projecte "D-Isla A-Isla. Dos miradas. Vicenç Ochoa, Xim Jurado", al qual es varen sumar les veus criticopoètiques i els texts de Marcos A. Díaz Sosa, Carlos Jover i Yulissa Rodríguez.

Amb comissariat d'Asun Clar i Carlos Jover, aquest projecte fotogràfic i la completa publicació que l'acompanya varen iniciar el seu periple expositiu el maig de 2013 a l'Havana, en el marc de la XXV edició del Festival "La Huella de España", organitzat pel Ministeri de Cultura de la República de Cuba, el Ballet Nacional de Cuba, el Gran Teatre de l'Havana, la Federació de Societats Espanyoles de Cuba i l'Ambaixada d'Espanya a l'Havana. El juliol de 2013 va recalar a la Sala d'Exposicions de Can Fondo, de l'Ajuntament d'Alcúdia i es presenta actualment al pati del Casal Solleric com a final d'itinerància. La selecció per a aquesta darrera compareixença ha estat realitzada pels mateixos artistes no sense dificultats. No debades, el projecte compta amb milers d'instantànies captades en diferents localitzacions de l'illa del Carib: des de l'Habana Vieja als seus

barris perifèrics i algunes poblacions de la geografia cubana fins a alguns dels seus enclavaments més assenyalats, com el Cementeri de Colón, el Gran Teatre de l'Havana, el Teatre Trianón, l'Institut Superior d'Art o, entre altres, la Casa Balear de l'Havana.

Per desig exprés dels artistes, no s'indiquen quines imatges va captar l'un i l'altre. Vicenç Ochoa (Alcúdia, Mallorca, 1963) i Xim Jurado (Palma de Mallorca, 1956) han tancat files entre si assumint l'autoria compartida com una forma de cedir el protagonisme a aquestes fascinants imatges que avui ens descobreixen aquesta Cuba quotidiana, aquesta Cuba peculiar i diferent a la qual ells també pertanyen.

Amb gran sensibilitat i agudesesa, tots dos artistes s'han abocat a crear un recorregut visual que atrapa des del primer instant per la seva bellesa formal, per les seves composicions, per la força aclaparadora dels seus protagonistes, per aquest cabal de bellesa i sinceritat que flueix lliurement en aquest projecte feliçment còmplice d'allò autèntic.

